

ОКСАНА ШПАК: НЕЗАБУТНІ ЕПІЗОДИ САМОСТВЕРДЖЕННЯ НАУКОВОГО ІМЕНІ

Знайомство з Оксаною Шпак сягає вже віддаленого 1996 року, коли недавня випускниця Львівської академії мистецтв (тепер — ЛНАМУ) була прийнята на роботу у відділ народного мистецтва Інституту народознавства НАН України. На той час автор цього спомину був заступником директора Інституту з наукової роботи та обіймав повноваження завідувача фонду графіки Музею етнографії та художнього промислу, одного зі структурних підрозділів установи. Тоді Оксана обмірковувала тему планової наукової роботи і дисертаційного дослідження, та її основна увага була скерована на феномен української народної гравюри. У фонді зберігався альбом з відбитками окремих зразків народних дереворитів, що стало для молодого науковиці відчутним стимулом поглибити пошук. Відтоді наші професійні контакти активізувалися, оскільки для нас обох естампна графіка, хоча й відмінних періодів та соціокультурних контекстів, була багато чим спорідненою.

А вже невдовзі я міг спостерігати, наскільки органічно Оксана Шпак інтегрувалася як у наукове поле, та і в психологічний клімат відділу та всього інституту, з яким зацікавленням вона взялася за роботу та скільки емоційного підсилення їй додалося після перших успіхів роботи над темою. Очевидно, що важливою складовою її творчого натхнення стало заміжжя з відомим скульптором і педагогом Ярославом Юзківим, народження донечки. Горизонти наукових компетенцій Оксани Шпак швидко розширювалися, сягаючи питань української народної ікони та традиційно-побутової картини, етнографічних аспектів розвитку народного мистецтва в історичній динаміці, особливостей впливів професійного мистецтва на весь комплекс народної традиції тощо. В кожному з цих напрямків Оксана Шпак залишила свій висококваліфікований слід прискіпливої вченої, яка з властивою їй чуйністю та замилюванням скріпила власну емоційну ідентичність в історії української науки кінця XX — початку XXI ст.

Роман ЯЦІВ